

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/87/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5621201321
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5621201321.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: O. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., K. X, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 10. februára 2022 č.k. 21C/17/2021-145, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. **z o s t á v a n e d o t k n u t ý .**

Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi nárok na náhradu škody a nemajetkovú ujmu v celkovej výške 2.684,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.684,- Eur od 11.01.2021 do zaplatenia (výrok I.). Vo zvyšnom rozsahu nárok žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu vychádzajúc tak už zo záverov vyjadrených v náleze Ústavného súdu SR č. II.ÚS 399/2019 z 15.04.2020 pri rozhodovaní o náhrade trov konania v prípade, keď výška plnenia závisela od úvahy súdu (výrok III.).

2. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že vyšetrovateľ PZ dňa 20.07.2018 vydal uznesenie o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia žalobcovi pod č. ČVS: ORP-314/VYS-RK-2017, a to pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 300/2005 Z.z. Proti tomuto uzneseniu žalobca ako obvinený podal dňa 20.08.2018 sťažnosť. O tejto sťažnosti bolo rozhodnuté tak, že sťažnosť bola prokurátorkou ako nedôvodne zamietnutá. Po postúpení veci Okresnej prokuratúre Liptovský Mikuláš, prokurátor uvedenej prokuratúry dňa 16.10.2019 podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie žalobcu s konštatovaním, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

3. Vychádzajúc z vyššie uvedeného skutkového zistenia dospel k záveru, že v zmysle podmienok § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, keďže škodu spôsobil štátny orgán v trestnom konaní, keď inak v danom prípade nekoná za štát ministerstvo vnútra z dôvodu, že nedošlo k naplneniu podmienok uvedených v § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. citovaného zákona.

4. V prejednávanej veci si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobené začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa skončilo zastavením trestného stíhania z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona o zodpovednosti za škodu č. 514/2003 Z.z. Rozhodujúcim ukazovateľom opodstatnenosti, resp. zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného stíhania. Ak totiž došlo k zastaveniu trestného stíhania obvineného z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným (napríklad z dôvodu, že skutok nie je trestným činom alebo že skutok sa nestal, resp. ho nespáchal obvinený a podobne), teda keď dodatočne vyšla (objektívna) nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia, tak treba vychádzať z toho, že trestné stíhanie nemalo byť ani začaté a vedené a uznesenie o vznesení obvinenia nemalo byť vydané. Ten, komu bolo zastavené trestné stíhanie z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu z jeho strany, má (pri splnení ďalších zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa zákona o zodpovednosti za škodu) právo na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej mu uznesením o vznesení obvinenia voči jeho osobe a následným nezákonným vedením trestného stíhania voči osobe. Zákon o zodpovednosti za škodu zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa štát nemôže zbaviť. Pri výklade ust. § 6 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, z hľadiska posudzovania splnenia podmienky (zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia) treba vychádzať zo zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu a nemajetkovej ujmy, ktorej zodpovedá to, aby každá škoda a nemajetková ujma spôsobená nesprávnym, resp. nezákonným zásahom štátu bola odčinená, preto rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania z dôvodu, že nebol naplnený predpoklad, že trestný čin spáchal obvinený, pričom skutočnosť, že nedošlo k formálnemu zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa vzneslo obvinenie a začalo trestné stíhanie, na tom nič nemení. V tejto súvislosti poukázal na závery vyjadrené v náleze Ústavného súdu SR zo 07.07.2016 sp.zn. I.ÚS 320/2016 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR R 37/2014, ako aj následne vydané rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach, ešte prípadne ďalšieho rozhodnutia Ústavného súdu napríklad sp.zn. I.ÚS 540/2016, I. ÚS 395/2016.

5. Na základe podanej žaloby žalobca si uplatnil nárok na náhradu majetkovej ujmy vo výške 1.684,- Eur, ktorý pozostáva z nároku na účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. vo výške 1.584,- Eur, ktoré boli žalobcom ako obvineným vynaložené v trestnom konaní obhajcovi - advokátovi JUDr. Jaroslavovi Kokavcovi, ako aj náklady vo výške 100,- Eur na pohonné hmoty vynaložené v súvislosti s cestami žalobcu na úkony a pre účely trestného konania a v súvislosti s týmito cestami uplatnenú amortizáciu vozidla žalobcu, t.j. nárok na náhradu škody v celkovej výške 1.684,- Eur. Vo vzťahu k tomuto nároku žalovaný rozhodujúce skutkové tvrdenia, na základe ktorých si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 1.684,- Eur, nepoprel, a preto v zmysle podmienok uvedených v § 151CSP uvádzané skutkové tvrdenia považoval za nesporné, na základe čoho v konaní už nebolo potrebné vykonávať žiadne dokazovanie, keďže ani vo vyjadrení žalobe žalovaný účinne nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu, na základe podmienok § 151 ods. 2 CSP. Z uvedených dôvodov v tejto časti žalobe žalobcu vyhovel.

6. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vychádzal z podmienok § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k okolnostiam prejednávanej veci. Za nesporné považoval skutkové zistenie, že voči žalobcovi vznesené obvinenie a následne do právoplatného zastavenia trestného stíhania bolo vedené trestné stíhanie, v rámci ktorého boli vypočutí aj jeho členovia rodiny, vrátane vtedy maloletého dieťaťa, susedia aj iné žalobcovi blízke osoby, boli mu odobraté vzorky biologického materiálu, odtlačky prstov, vykonaná domová prehliadka v jeho byte a v pivničných priestoroch, boli mu lustrované bankové účty a vo viacerých podaniach v trestnom konaní boli o ňom uvedené nepravdivé skutočnosti, v dôsledku čoho došlo k zníženiu dôstojnosti a vážnosti jeho osoby v spoločnosti, v narušení jeho rodinného života, sťaženie jeho obvyklého života, narušenie jeho fyzickej integrity, zásahu do práva na súkromie, nedotknuteľnosti obydlia a jeho cti. Vychádzajúc z toho, že trestné stíhanie bolo právoplatne zastavené z dôvodu, že stíhaný skutok od počiatku nebol trestným činom, možno vyvodiť, že nemohlo ísť o nedostatky v zisťovaní skutkového stavu, ale výlučne o chybu v právnom posúdení veci, ktorá tu bola od počiatku. Dospel preto k záveru, že len samostatné konštatovanie porušenie práva by nebolo dostatočným zadostučinením pre žalobcu, ale je namieste priznanie aj peňažnej satisfakcie za nemajetkovú ujmu, za súčasného rešpektovania limitov vyplývajúcich z ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., preto v zmysle § 17 ods. 2 tohto zákona priznal žalobcovi nárok za utrpenú nemajetkovú

ujmu vo výške 1.000,- Eur a vo zvyšnej časti, keď dĺžku trestného konania nepovažoval na základe tvrdenia žalobcu za neadekvátnu, nárok žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy ako nedôvodný zamietol.

7. V súlade s ust. § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a vychádzajúc aj z rozhodovacej praxe súdov (napríklad sp.zn. 6Cdo/185/2011) žalobcovi priznal nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % z priznanej náhrady škody vo výške 1.684,- Eur od 11.01.2021 do zaplatenia.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku I. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Uviedol, že uplatnený nárok žalobcu nemá oporu v zákone č. 514/2003 Z.z., v celom rozsahu odkazuje na svoje predchádzajúce vyjadrenia z 02.09.2021 a 15.11.2021, týkajúce sa nedôvodnosti nároku žalobcu uplatneného z titulu, že uznesenie o vznesení obvinenia má byť nezákonným rozhodnutím. V čas rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní boli splnené všetky zákonné podmienky a požiadavky pre nimi zvolené postupy a rozhodnutia a v čase vznesenia obvinenia žalobcovi nešlo o žiadny svojvoľný postup týchto orgánov. Vznesenie obvinenia bolo jediné rozhodnutie, ktoré bolo v právnom štáte možné od orgánov činných v trestnom konaní očakávať. Popiera skutkové tvrdenie a závery súdu prvej inštancie o naplnení predpokladov pre priznanie nemajetkovej ujmy na základe podmienok zákona č. 514/2003 Z.z. Vychádzajúc z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR napríklad uznesenia I.ÚS 285/2018 zo dňa 15.08.2018, z právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadať, potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemôžu vyvodiť už zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu, bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. V danom prípade vedenie trestného stíhania nemalo vplyv na osobný a rodinný život žalobcu, vec trestného stíhania nebola medializovaná, nejednalo sa o kauzu, ktorá by svojím charakterom sa vymykla z bežnej majetkovej trestnej činnosti alebo ktorá by mohla vzbudiť negatívny ohlas širokej verejnosti. Žalobca nebol izolovaný od rodiny a spoločnosti a bol trestne stíhaný na slobode. Žalobca ani netvrdil, že by sa mu zhoršil zdravotný alebo fyzický stav, žalobca poukazoval len na úkony vykonávané v trestnom konaní, pokiaľ sa jedná o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia, tieto nepovažuje za dôvodne priznané, nakoľko zastáva názor, že v danom prípade uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonné a nemohlo tak dôjsť k spôsobeniu majetkovej škody. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmeniť a žalobu zamietnuť.

9. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu žalovanej v napadnutom výroku považoval za vecne správne. Vo vzťahu k dôvodom odvolania žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie, poukázal na procesné podmienky uvedené v § 366 CSP v súvislosti s tým, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nenamietal jeho tvrdenia o zásahu do osobnostných práv, zásahu do práva na súkromie, nedotknuteľnosti obydlia; nepoprel vznik majetkovej ujmy. V prípade uplatneného nároku na náhradu škody, žalovaná v priebehu konania pred súdom prvej inštancie v zmysle § 151 ods. 1 CSP rozhodujúce skutkové tvrdenia o nároku na náhradu škody nepoprela, keď ich považovala za nesporné, z dôvodu čoho súd prvej inštancie v naznačenom smere žiadne dokazovanie nevykonával. Vzhľadom k tomu, že trestné stíhanie bolo podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené, považoval za správny záver súdu prvej inštancie, že samotné konštatovanie porušeného práva by nebolo dostatočným zadosťučinením, preto je potrebné priznať aj peňažnú satisfakciu. V tejto súvislosti poukazuje na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu Slovenskej republiky, osobitne poukazujúc na princíp právnej istoty a predvídateľnosti práva. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdiť.

10. Žalovaná v replike k podanému vyjadreniu žalobcu uviedla, že zotrváva na podanom odvolaní, ako aj na dôvodoch v ňom uvedených, keď vyjadrenie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ku ktorým by bolo potrebné sa vyjadriť.

11. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas (§ 362 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v intenciách § 379 a § 380 CSP, ktorý v napadnutom výroku I. odvolaním žalovanej podľa § 387 ods. 1 CSP

(spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania) potvrdil; rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. odvolaním nenapadnutý, zostáva nedotknutý.

12. Záver súdu prvej inštancie, ktorý na základe výsledkov vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu ustálil zodpovednosť žalovanej za škodu, na základe podmienok § 3 ods. 1 písm. a), § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa skončilo zastavením trestného stíhania z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným (žalobcom), je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu za škodu, pričom dôsledky takéhoto postupu orgánov činných v trestnom konaní má rovnaký význam, ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, je správny.

13. Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 vety prvej zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to je pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, preto dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou v čase platnosti zákona č. 58/69 Zb. sú po zmene právnej úpravy (na základe zákona č. 514/2003 Z.z.) stále použiteľné (viď napr. nález Ústavného súdu SR I. ÚS/320/2016, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo/15/2009). Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie správne dospel k záveru o zodpovednosti žalovanej (štátu) v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia - začatia trestného stíhania, keďže vzhľadom na konečný výsledok vedenia trestného konania - zastavenia trestného stíhania žalobcu s konštatovaním, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci na základe uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry v Liptovskom Mikuláši zo dňa 16.10.2019 č.k. 1Pv/112/19/5505-59, je možné takéto rozhodnutie v zmysle podmienok § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. považovať za nezákonné a z tohto dôvodu za zrušené. V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na právne závery súdu prvej inštancie vyslovené na strane 14 odôvodnenia rozsudku, s ktorými sa odvolací súd plne stotožňuje, považuje ich za výstižné odvolajúc sa aj na súčasnú rozhodovaciu prax vyšších autorít uvádzanú súdom prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP).

14. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax Najvyššieho súdu ustálila (nie je rozdielna) v tom, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

15. Z hľadiska zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu a na základe podmienok zákona č. 514/2003 Z.z., žalobca na základe podanej žaloby sa vo vzťahu k žalovanej domáhal zaplata náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. vo výške 4.000,- Eur, pričom súd prvej inštancie dospel k záveru, že na základe kritérií vyjadrených v § 17 ods. 3, ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., vychádzajúc ďalej aj zo záverov vyjadrených v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/250/2020 dospel k záveru, že len samotné konštatovanie porušenia práva by nebolo dostatočným zadosťučinením pre žalobcu, ale je dôvodné priznanie peňažnej satisfakcie za túto nemajetkovú ujmu vo vzťahu k okolnostiam prejednávanej veci, vo výške 1.000,- Eur, pričom vo zvyšnej časti nárok žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy ako nedôvodný zamietol. Za nesporné (z hľadiska posudzovania okolností prejednávanej veci) považoval zistenia, že v rámci vedenia trestného konania boli vypočítaní aj členovia jeho rodiny, vrátane vtedy maloletého dieťaťa, susedia a iné blízke osoby, boli mu odobraté vzorky biologického materiálu, odtlačky prstov, vykonaná domová prehliadka v jeho byte a v pivničných priestoroch, boli mu lustrované bankové účty a vo viacerých podaniach v trestnom konaní boli o ňom uvedené nepravdivé skutočnosti, ktoré sa dotkli jeho cti, čím došlo k zásahu do jeho osobnostných

práv spočívajúcich v znížení a vážnosti jeho osoby v blízkom okolí, narušenia jeho života, narušenia jeho fyzickej integrity, zásahu práva na súkromie, nedotknuteľnosti obydľia.

16. Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy na základe podmienok § 17 ods. 2, 3, 4 zákona č. 514/2003 Z.z. a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovanej, že všetky úkony uskutočňované orgánmi činnými v trestnom konaní v súvislosti so začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia voči žalobcovi ako obvinenému boli vykonávané v súlade s Trestným poriadkom, odvolací súd považuje za významné uviesť, že na jednej strane je určite povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, pokiaľ sa neskôr takýto postup ukáže nielen ako nezákonný, ak je takto inými orgánmi verejnej moci v inom konaní deklarovaný, ale tiež v prípade, keď je trestné konanie samé zastavené alebo bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený (t.j. že v danom prípade prokurátor Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš uznesením z 16.10.2019 č.k. 1Pv/112/19/5505-59 trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavil z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci).

17. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým viac, ak sa jedná o obvinenie „klamlivé“, čo je neskôr právoplatne potvrdené potvrdzujúcim rozsudkom súdu, podľa ktorého sa skutok, z ktorého bol jednotlivec obvinený a obžalovaný, nestal, prípadne bolo trestné stíhanie zastavené napríklad z dôvodu, že skutok, pre ktorý bola osoba obvinená, nie je trestným činom, prípadne sa nestal a podobne. Odvolací súd dospel preto k presvedčeniu, že už samotné trestné stíhanie je spôsobilé vyhovovať dokonca vznik nemateriálnej ujmy.

18. Priznanie nemajetkovej ujmy súdom prvej inštancie vo výške 1.000,- Eur zodpovedá kritériám uvedeným v 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k okolnostiam prejednávanej veci s prihliadnutím aj na rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít, napríklad vychádzajúc zo záverov vyslovených v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky III.ÚS 754/2016, v ktorom Ústavný súd okrem iného venoval pozornosť aj atribútom pri rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy (jeho rozsahu) za vedenia trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením. Z uvedených dôvodov preto konštatujúc správnosť vyslovených skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP) odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v napadnutej časti o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy potvrdil.

19. Za správny považoval odvolací súd záver súdu prvej inštancie, na základe ktorého zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť náhradu škody (majetkovej ujmy) vo výške 1.684,- Eur s príslušenstvom z dôvodov, ako sú konštatované v bode 16. odôvodnenia rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). Vyslovené skutkové a právne závery súdu prvej inštancie žalovaná v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie osobitne nenamietala, nesúhlasila s priznaním nároku na náhradu škody namietajúc vo všeobecnosti zodpovednosť štátu za spôsobenú škodu (§ 3 ods. 1 písm. a), § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Vzhľadom k tomu, že odvolací súd vyslovený záver súdu prvej inštancie o vzniku zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu považoval za správny, aj v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie (ktorý je časťou výroku I.) ako správny potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)